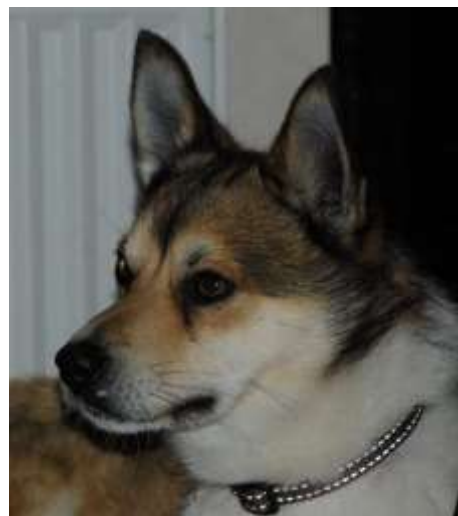

Familiesammenføring

Henrik og jeg havde i forvejen vores dejlige lille Lunde (Syrinborgs Turbo Stig), som vi havde fået hjem fra Norge i december 2011. Nu var han ved at nærme sig de 2 år, og vi havde et stykke tid tænkt os at få en ny lille lundis i huset. Til en start tænke vi på en lille hunhund. Men efter at have haft Gaia (Paluna's Gaia Saradatter) på besøg med henblik på parring – der kom i øvrigt 4 skønne tæver ud af det – stod det lysende klart. Vi skulle have en ny hanhund. For Lunde og en tæve i løbetid er rigtig skønt, hvis der skal komme hvalpe ud af det. Men hvis ikke, så ville det blive meget problematisk at holde 2 turtelduer adskilt.

Så en hanhund skulle det være, og der var ikke lige nogen på trapperne. Lunde var jo blevet far til 4 tæver, så vi indstillede os på at væbne os med tålmodighed og vente, til der måtte komme hvalpe et sted igen. En onsdag formiddag midt i den dejlige sommer, ringede så Susanne fra Keezas Lunde. Én af hundene fra hendes R-kuld skulle omplaceres. Hunden var Roar, som på det tidspunkt var blevet 1 ½ år. Hun spurgte, om det evt. var noget for os og bad os om at tænke over det. Det behøvede vi nu ikke at tænke så længe over. Vi vidste, at Roar kom fra hendes opdræt, og vi havde fået at vide, at Roar var en sød og velafbalanceret hund.

Så aftalen kom hurtigt i stand og allerede søndag kørte vi til Rødby med Lunde i bilen. Da vi nåede frem, gik vi ind og hilste på ejeren, fik en line i Roar og gik med begge hundene over i et nærliggende anlæg, så de kunne hilse på hinanden på neutral grund. Det gik bare så fint lige fra starten. De havde travlt med at så snuset grundigt til hinanden og hvad der ellers måtte byde sig at snuse til ude i det fri. Og så tilbage til Roars hjem, hvor hundene kunne få sig en god leg og løbetur i haven.

Ejeren og vi fik snakket om mad og vaner (altså Roars), fik set på papirer til overdragelsen, fik samlet lidt ting som Roar skulle have med hjem og gik derefter ud i haven igen. Der mødte vi så et kønt syn. Roar havde åbenbart været så ivrig med at snuse og slikke til Lundes ædlere dele, at sidstnævnte havde troet det var en helt anden form for leg. Der stod han med skrævende ben som efter en parring og så ynkelig ud!

Nå, vi fik et transportbur med fra ejer, som vi satte ind i vores bil til det andet bur. Så blev begge hunde sat ind, bilen blev pakket med hundekurv og forskellige sager, der blev vinket farvel og så gik turen tilbage i stegende varme til Osted. Roar lagde sig pænt ned og sov på hele turen – bortset fra et enkelt stop undervejs, så Henrik og jeg kunne få lidt af den medbragte frokost og vi alle kunne få noget vand.

Vel ankommet hjem blev der pakket ud. Roars kurv kom ind og stå ved siden af Lundes og hundene fik travlt med at komme ud i haven. Jeg skal da love for, at territoriet udenfor blev afmærket godt og grundigt – som det sig hør og bør. Roar var meget nysgerrig efter at oplevede sin nye verden, både ude og inde. Og forunderligt nok var der ikke særlig store problemer med at markere sig indendøre. Det skete kun et par gange, så var Roar faldet til i sit nye hjem.

Allerede den første aften tog vi alle 4 i skoven. Det har vi gjort rigtig meget her i den varme sommer, for i skoven er det mere behageligt for os alle sammen. Det er rigtig sjovt at se hundene sammen på tur. Når den ene finder noget at snuse til, kommer den anden straks – er det mon noget spændende dér? Når den ene tisser, ja så må den anden også straks markere, at han også har været der. De kan være så tæt på hinanden, at én af dem er tæt på at blive tisset i hovedet!

Den første weekend kom Roar rigtig ud at opleve verden. Lørdag var vi med en masse andre lundehunde og deres ejere i Andelslandsbyen i Holbæk for at vise vores dejlige race frem. Her viste begge vores hunde også, at lundehunde er hypermobile. Mens vi andre sad og nød frokosten, var hundene sat fast i linen til vores bænk. 3 gange lykkedes det Roar at vriste sig ud af selen og komme fri. Han er dog meget flink til at komme ved indkald, så vi fik ham hurtigt tilbage i selen igen. Efterfølgende er der investeret i en bedre sele, en y-sele, som det er lidt sværere at komme ud af. Sådant én har Lunde, men det lykkedes ham altså alligevel lige pludselig at være fri af den, storme ned til det nærliggende cafeteria og forsøge at komme ud i køkkenet – til stor moro for alle omkringværende. Personalet tog det meget pænt, og vi fik fat på hunden igen.

Søndag gik turen til Fuglebjerg, hvor Lunde skulle udstilles sammen med 6 andre lundehunde. Roar var med på en kigger og jeg håber, at han var behørig imponeret. Lunde viste sig fra sin bedste side og gik pænere i ringen end nogensinde før. Han skulle vel vise sig lidt over for sin nye kammerat og vise hvordan dén kage skal skæres!

Det er sjovt at se, hvor forskellige to af samme race kan være. Lunde er en rigtig "tingfinder" i skoven. Altid skal han finde en kogle eller en gren at bære rundt på. Og så er der kun én ting i hovedet – hvor kan jeg grave byttet ned, stort som lille. Roar derimod vil hellere gå rundt og snuse og måske lige prøve, om han kan få "byttet" fra Lunde. Men det kan han ikke, for hvad der er mit, er mit. Henrik har fået sit ønske opfyldt med at få en hund i sengen om natten! Roar synes det var helt naturligt at hoppe i dynerne, hvilket Lunde aldrig har villet. Han foretrækker kurven. Det gælder også ned i stuerne, hvor Roar derimod bemægtiger sig en stol at sidde i, hvis han kan komme afsted med det. Man skal ikke lette numsen for at gå ud og lave kaffe, før Roar har indtaget pladsen.

Vi er en aktiv familie med vores hunde, og der er også nogle helt faste rutiner at holde sig til. Formiddagsturen er en fast regel, og der gik ikke mange dage, før Roar havde fundet ud af det. Så er det med at holde sig til. Og når aftensmaden er indtaget, går turen igen ud i det blå. Vi har mange forskellige steder at gå hen, så Roar har brugt sine sanser rigtig meget og skullet lære mange nye steder at kende. Men det er han nu glad for, og det virker som om Lunde faktisk viser ham lidt rundt.

Lunde har været rigtig sød til at tage imod sin nye kammerat. Vi har overhovedet ikke oplevet noget negativt – hundene har bare leget brydekamp på rigtig hundemåder. Vi har også fra starten fulgt nogle af de gode råd vi har fået, når man skal have hund nr. 2. Den første hund skal ikke føle sig overset, bare fordi der kommer en ny beboer. Så vi har konsekvent hilst på Lunde først, og Roar bagefter. Når det er spisetid, så får Lunde sin madskål først og bagefter får Roar sin. Når vi skal på tur, er det Lunde der først får sele og line på o.s.v. Jeg er overbevist om, at det har været med til at gøre det så let og enkelt at få en hund mere.

Det er en stor fornøjelse nu at have 2 hunde i familien. 2 glade og harmoniske hunde, som er til stor glæde for os mennesker. Vi synes, at familiesammenføringen er gået over al forventning.

Anne-Marie Visby

